

— Така е, рече по-големиятъ братъ Пердика. Колкото повече слушаме историята за живота ти, толкова повече те обикваме. Ти наистина си билъ великъ гражданинъ, храбъръ и славенъ войнъ на прочута по цѣлъ свѣтъ държава. Азъ сега не мога да те считамъ робъ, а братъ. Моля ти се продължи!

— Да, рече чрѣзъ сълзи Прою. Гражданинъ, синъ храбъръ на Атина! Тамъ, дѣто мждрецитѣ свободно прѣподаваха най-високитѣ науки; дѣто учителитѣ учеха толкова изкусно дѣцата на музика. история, поезия; дѣто юношитѣ пълняха гимназиитѣ за веселитѣ и здрави игри; дѣто разни художници рисуваха толкова обайни картини, дѣлаха великолѣпни статуи, сждове; дѣто мастори-архитекти строяха божествени храмове, сгради. театри, библиотеки; дѣто чутовни оратори произнасѣха най-слакодумни рѣчи прѣдъ народното събрание; дѣто окото на човѣка намираше всѣки день да види нѣщо все по-хубаво, по-красиво, по-величествено!

Ала нека бжде волята ви. Двѣгодишната ни военна служба се измина като сънъ. Съ Евфориона и Теогена и тука бѣхме все на едно. Въ военното училище се изучихме съвсѣмъ добрѣ да въртимъ, бранимъ и нападаме съ тежко оръжие. Упражненията на коне ни направиха смѣли, пѣргави и бързи яздачи. Атинянитѣ имаха три вида войници: пѣхота, конница и моряци. Бѣхме се обучили да бждемъ годни и за пѣхота, и за конница, споредъ нуждата.

Прѣзъ воената си служба ние пакъ бѣхме свободни граждани. Имахме право да ходимъ изъ града и да земаме участие въ всичкитѣ игри, празници и тържества. Ония отъ насъ, които бѣха бѣдни, задоволяваха се съ леко оръжие, тѣ главно съста-